

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Katner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Międzyzakładowej Organizacji Związkowej nr (...) przeciwko Niezależnemu Samorządnemu Związkowi Zawodowemu „S.(...)” w W. o ustalenie nieważności uchwały, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2010 r., zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lutego 2009 r., sygn. akt VI ACz (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie powoda Międzyzakładowej Organizacji Związkowej nr (...) od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 września 2008 r.

Powód wystąpił przeciwko Niezależnemu Samorządnemu Związkowi Zawodowemu „S.(...)” w W. o stwierdzenie nieważności uchwały nr (...) Zarządu Regionu (...) z dnia 12 czerwca 2008 r. (w pozwie mylnie wskazano datę 13 czerwca) dotyczącej zawieszenia działalności władzy wykonawczej i kontrolnej Organizacji Międzyzakładowej Nr (...) i powołania zarządu komisarycznego. Uchwałą tą działalność Komisji Międzyzakładowej i Międzyzakładowej Komisji Rewizyjnej została na podstawie postanowień Statutu NSZZ przez Zarząd Regionu (...) zawieszona i powołany został

zarząd komisaryczny, który z tym dniem podjął statutowe obowiązki i uprawnienia Komisji Międzyzakładowej Organizacji nr (...).

Odrzucenie pozwu postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 16 września 2008 r. nastąpiło z powodu stwierdzonej niedopuszczalności drogi sądowej (art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.). Z kolei, odrzucenie zażalenia na to postanowienie przez zaskarżone w tej sprawie postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lutego 2009 r. nastąpiło z tej przyczyny, że zostało podpisane przez osoby nieuprawnione do reprezentowania strony powodowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego do złożenia zażalenia uprawniony był zarząd komisaryczny reprezentujący powodową Organizację Związkową powołany uchwałą Zarządu Regionu (...) z dnia 12 czerwca 2008 r. a nie osoby z zawieszonoego zarządu powoda.

Ponadto z akt sprawy wynika, że zażalenie na odrzucenie pozwu oznaczało stronę powodową jako Międzyzakładową Organizację Związkową oraz jako J. M., będącego przewodniczącym zawieszonoej Komisji Zakładowej, występującego również jako osoba fizyczna. Na imię J. M. – przewodniczącego wymienionej Międzyzakładowej Organizacji Związkowej zostało skierowane dnia 21 maja 2009 r. pismo wyjaśniające Sądu Apelacyjnego, w którym wskazuje się na uprawnienie do złożenia zażalenia na postanowienie tegoż Sądu z dnia 26 lutego 2009 r. do Sądu Najwyższego. Postanowieniem z dnia 7 lipca 2009 roku Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie J. M. od postanowienia tego Sądu z dnia 26 lutego 2009 r. ze względu na brak statusu strony w dotychczasowym postępowaniu.

Zażalenie od zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lutego 2009 r. zostało wniesione w imieniu, zarówno Międzyzakładowej Organizacji Związkowej, której dotyczy spór, jak i przez J. M., oznaczonych jako powodowie. W zażaleniu zarzucono naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i w związku z art. 397 § 2 k.p.c.; art. 370 i 373 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c.; art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 382 w związku z art. 397 § 2 k.p.c.; także art. 38 i art. 58 § 1 k.c. w związku z § 56 ust. 1 oraz § 57 i w związku z § 61 Statutu NSZZ i § 3 uchwały Komisji Krajowej NSZZ nr (...) w sprawie interpretacji Statutu dotyczącej wprowadzania zarządów komisarycznych. Wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o jego oddalenie, wskazując wszakże na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 7 lipca 2009 r. a nie na

postanowienie zaskarżane w tym postępowaniu, o którym tylko wspomina w uzasadnieniu swego stanowiska.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie strony powodowej jest zasadne. Dotyczy ono tylko odrzucenia zażalenia od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 16 września 2008 r. a nie merytorycznego jego rozpoznania. Ze względu na to, że kończy postępowanie w sprawie, w której przysługiwałaby skarga kasacyjna, zażalenie to jest dopuszczalne na podstawie art. 394¹ § 2 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 21 marca 2006 r., III CSK 48/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 12; postanowienie SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 1/08, Lex nr 465909).

Zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego nie zostało wydane w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji, ponieważ Sąd Apelacyjny nie rozpoznał go merytorycznie, tylko odrzucił. Uczynił to, bo uznał, że zostało podpisane przez osoby nieuprawnione do reprezentowania Międzyzakładowej Organizacji Związkowej i to była „inna przyczyna”, z powodu której zażalenie było niedopuszczalne na podstawie art. 370 i 373 k.p.c. Jest to nieuprawnione wnioskowanie, niewyjaśnione w uzasadnieniu postanowienia (naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 397 § 2 k.p.c.), tym bardziej, że nie chodzi o wniesienie zażalenia przez nieuprawniony podmiot (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 1999 r., I CKN 61/99, Legalis), tylko o jego reprezentację i powoływanie się w uzasadnieniu postanowienia na art. 70 § 1 k.p.c. jest niezasadne.

Wnosić można z tego, że gdyby zażalenie, a wcześniej pozew, na postanowienie o odrzuceniu którego wniesiono zażalenie, podpisali członkowie nowego zarządu powodowej organizacji związkowej, to nastąpiłoby rozpoznanie sprawy. Jednak umocowani zakwestionowaną w pozwie uchwałą członkowie zarządu komisarycznego nie mieli żadnego interesu prawnego, aby wnosić powództwo zaskarżające uchwałę przeciwko sobie. Mogli to uczynić tylko członkowie dotychczasowego zarządu, którym, jak wynika z akt, Sąd pierwszej i drugiej instancji w rozmaity sposób przyznawał uprawnienia do występowania w tej sprawie. Było to niezależne zarówno od ustalenia, czy poprzez zakwestionowaną uchwałę dotychczasowy zarząd utracił umocowanie, jak też od tego, czy droga sądowa jest w tej sprawie w ogóle dopuszczalna, czy nie, co jeszcze w ogóle nie zostało zbadane.

Z tego wynika, że odrzucenie zażalenia przez Sąd Apelacyjny było przedwczesne i powinno ono zostać rozpoznane.

Dlatego na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. zażalenie należało uwzględnić orzekając jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 108 § 2 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c..